

udløbe de nuværende Repræsentanters Mandater, i hvert Fald for de to indlemmede Distrikters Vedkommende, nemlig Brønshøjs og Valbys, til næste Januar Maaned, saa Loven maa i hvert Fald gennemføres næste Efteraar inden Nytaar, inden Jul, ja vel endogsaa før, for at der kan blive nogen Tid til Forberedelserne. Jeg kan altsaa ikke se andet, end at disse Indlemmelseslove, der skulle revideres inden 6 Aars Forløb, maa revideres i Aar. Og Indenrigsministeren har da ogsaa i Sommer henvendt sig til Kommunalbestyrelsen med Forespørgsel om, hvad den mente herom, og Kommunalbestyrelsen har svaret derpaa, Magistraten enstemmig og Borgerrepræsentationen med stort Flertal — og en Venstreregering skulde dog lægge stor Vægt paa, hvad en Kommunalbestyrelse ønsker i saa Henseende, en Venstreregering, hvis Mænd altid tidligere have hævdet det kommunale Selvstyre.

Men endnu er der ikke kommet noget Forslag fra Ministerens Side, og jeg nærer nogen Tvivl om, at der vil komme noget i denne Rigsdagssamling. Thi ellers er det sandelig paa Tide at faa den Sag forelagt; for Kommunalbestyrelsen har anmodet om, at den maa blive gennemført nu, saaledes at Vælgerne i de indlemmede Distrikter i Marts Maaned kunde gaa til Valg sammen med de andre Københavnerne. Jeg griber da Lejligheden til at spørge den højtærede Indenrigsminister, om denne Sag kan ventes at komme for i Aar og saa hurtigt som muligt, saaledes at Vælgerne i de indlemmede Distrikter kunne komme til at gaa til Valg nu i Marts Maaned sammen med os andre. Jeg haaber, at hans Interesse for Valgretten i København, den lige Valgret, vil være saa stærk, at han kan give mig et Tilsagn om, at denne Lov snarest vil foreligge. Det drejer sig ikke om mindre end 8,000 Vælgere. Ved Opretholdelsen af det nuværende System, der skal forandres, opretholder Ministeren Toklassesystemet i Stedet for at gaa over til det, der er Mulighed for at faa: Valgret lige med andre Københavnerne i en fælles Vælgerklasse. I denne Sag har den højtærede Ministers Interesse for den almindelige, lige Valgret hidtil ikke vist sig saa overmaade stærk, lige saa lidt som jeg synes, at Regeringen overfor det kommunale Selvstyre i Almindelighed har vist sig stærkt interesseret. Ministeren har altsaa ikke i denne Sag, endnu ikke i hvert Fald, taget Hensyn til Kommunalbestyrelsens Ønsker.

Vi have jo ogsaa i de senere Aar

haft Lejlighed til paa mange andre Maader at erfare, hvor lidt Regeringen har brudt sig om det kommunale Selvstyre, hvorledes den ligefrem har tenderet til at indskrænke, indsnævre dette Selvstyre, hvor den kan komme til. Jeg nævner den bekendte Kirkeligingslov, hvor man dog tidligere fra Venstres Side havde ment, at Københavns Kommunalbestyrelse skulde have Ret til Samtykke, men hvor den nu kun faar Ret til at afgive en Erklæring, som Regeringen kan tage Hensyn til, hvis den vil, men ogsaa kan undlade at tage Hensyn til, hvis den vil. Jeg nævner Forslaget om Skolebørns Bespising, hvor der blev sat en vis Grænse for, hvor meget Købstædernes og Hovedstadens Kommunalbestyrelser kunde yde. Jeg nævner de Tendenser, der have været fremme om at faa Alderdomsunderstøttelsesloven ud af Verden i dens nuværende Skikkelse sikkert netop af Hensyn til, at man frgtede for, at Kommunalbestyrelserne skulde blive for liberale paa dette Omraade.

Men først og fremmest maa man dog nævne selve disse Skattelove, vi er diskutere, og den meget stærke Indævring af Kommunernes hidtidige Frihed til at paaligne Skatter retfærdigt, der faldt Sted, og som Venstreregeringen den Gang vilde have gjort endnu stærkere, nemlig gennem de berøgtede Spændetrøjeeparagraffer. Der vilde jo Ministeriet ligefrem have ødelagt det hidtidige kommunale Selvstyre. Og maa jeg i denne Forbindelse nævne, at det er ikke mere end nogle Maaned, ja maaske et halvt Aar siden, at den ærede Indenrigsministers Kollega, den højtærede Justitsminister, ved et politisk Møde i sin Valgkreds tog Ordet for disse Spændetrøjeeparagraffers Gennemførelse og erklærede, at han stadig var stift for dem.

Jeg synes derfor, der er noget dristigt, noget ubetænksomt, tillige, af den højtærede Indenrigsminister mod en Gruppe her i Salen at rette Bøjeudtalelser for, at den ikke er varm nok for den almindelige, kommunale Valgret, og endogsaa giver den Skylden for, at Sagen ikke er længere fremme, hvad der er saa urimeligt som muligt. Det ærede Mlem for Ringsted (Zahle) har allerede været derpaa, den Gruppe kan ikke gøved, at Ministeriet har sprængt sig selv sit Parti i Luften paa det militære Sagsmaal, altsaa paa et andet Spørgsmaal, end den almindelige Valgret. Det er, som sagt, allerede svaret paa, men jeg fremhæver, hvor dristigt og ubetænksomt det er af Ministeren at rette en saa Anke mod et andet